

- Хмарний Лет** — сіро-білий кіт із блакитними очима.
- Зібганий Орляк** — темно-рудий смугастий кіт із бурштиновими очима.
- Захмарене Сонце** — світло-рудий кіт із зеленими очима.
- Стрімкий Скакун** — темно-коричневий кіт із жовтими очима.
- Східний Місяць** — сіро-біла кішка з блакитними очима.
- Щербата Блискавка** — чорно-білий кіт із бурштиновими очима.
- Боязка Лань** — димно-коричнева кішка з бурштиновими очима.
- Світанкова Річка** — черепахова кішка з бурштиновими очима.
- Плюск Риби** — коричневий смугастий кіт із бурштиновими очима.
- Півпівня** — біла кішка із зеленими очима.
- Совина Пір'їна** — жилава коричнева кішка із жовтими очима.
- Сойчине Крило** — сірий смугастий кіт із блакитними очима.
- Голубине Крило** — світло-сіра кішка з блакитними очима.

Особлива подяка Черіт Болдри

Пролог

Із вершини гори гуркотливо спадала вода, затуляючи вхід до печери мерехтливим каскадом. Крізь нього соталося сірувате світло, і в кутках печери купчилися тіні, наче м'які чорні крила. Біля водоспаду двійко кошенят борюкалося за жмутик пір'я, катаючи його то сюди, то туди, водночас вони пронизливо нявкали від захвату. Світло-бежеве смугасте хутро маленької кішки та світло-коричнева шубка котика майже зливалися з темною кам'яною долівкою.

У глибині печери старий коричневий смугастий кіт лежав, скоцюрбившись, біля тунельного отвору. Примруженими бурштиновими очима він невідривно споглядав кошенят. Він був майже нерухомий, лише час від часу смикав вухами.

Смугасте кошеня високо підстрибнуло, чіпляючись кігтями за пір'я. Заледве мала кішка приземлилася, тримаючи той жмутик у лапах, брат кинувся на неї, перекочуючись, і схопив пір'я зубами, які були схожі на крихітні білі шпички.

— Годі вже, — почувся звідкись лагідний голос, і тендітна коричнева смугаста кішка звелася на лапи й неквапом підійшла до кошенят. — Не наближайтеся надто близько до води. І, Кедре, чому б і тобі не спробувати підстрибнути так само високо, як Чикулівка? Тобі слід потренуватися, якщо збираєшся стати звіроловом.

— Я краще стану вартовим печери, — нявкнув Кедр. — Битимуся з кожним котом, який смітиме поткнутися на нашу територію.

— А от і не станеш, тому що це робитиму я, — відказала Чикулівка. — Я збираюся бути вартовою печери *та* звіроловкою, отак!

— Ні, так у нас не заведено, — мовила їхня мати і швидко озирнулася через плече, мовляв, вона розуміє, що старий кіт спостерігає за ними з тіні. — Кожне кошеня Племені повинно...

Кішка замовкла, шойно зачула кроки, які долинали з вузької стежки, що вела в печеру поза водоспадом. З'явився широкогрудий сірий кіт, за ним — решта його патруля. Кошенята заверещали, вітаючись, і кинулися до нього.

— Тихіше! — Їхня мати пішла слідом, хвостом відганяючи кошенят. — Ваш батько був у прикордонному патрулі. Він, мабуть, утомився.

— Зі мною все гаразд, Студне. — Сірий кіт лагідно поглянув на неї, кліпаючи очима, а відтак швидко лизнув у вухо. — Сьогодні була легка прогулянка.

— Бурешубе, не знаю, як ти можеш так говорити! — втрутився чорний кіт. Він спустився з кам'янистої стежки в печеру та струсив воду зі шкіри. — Ми марнуємо час і стоптуємо лапи, патрулюючи той кордон, і для чого?

— Для миру й тиші, — відповів Бурешуб рівним голосом. — Ми не збираємося виганяти чи знищувати тих котів, навіть якщо вважаємо, що їхні наміри непевні. Найкраще, на що можемо сподіватися, — захист нашої території.

— Усі гори мають бути нашою територією! — кинув чорний кіт.

— Заспокойся, Писку, — нявкнула темно-руда кішка, дратівливо посмикуючи хвостом. — Бурешуб має рацію. Справи вже не такі.

— Але ми в безпеці? — запитала Студня.

Вона глянула на кошенят, які саме билися за ковтюшок кролячого хутра.

— Здебільшого кордони не порушено, — відповів Бурешуб Студні, проте його бурштинові очі були стурбовані. — Але в кількох місцях ми відчули запах чужих котів. І на скелі було розкидане орлине пір'я. Вони знову крадуть здобич.

Руда кішка знизала плечима.

— Ми ніяк не можемо цьому зарадити, — сказала вона.

— Але й не можна кидати цього напризволяще, Піке, — пронявкав Бурешуб. — Інакше вони подумують, нібито годні робити що заманеться. І який тоді сенс у тому, що ми визначили кордони? Гадаю, треба збільшити кількість патрулів і бути готовими до бою.

— Збільшити кількість патрулів? — сердито хльоснув хвостом Писк. — Це має сенс...

— Ні!

Бурешуб аж підскочив від несподіванки, коли з тіні печери пролунав голос, а тоді він побачив старого смугастого kota, який стояв завдальшки зо хвіст від нього.

— Скелевидцю! — вигукнув Бурешуб. — Я тебе там і не помітив.

— Очевидно. — Шерсть на шиї старого kota стала сторч, а в очах палав гнів. — Патрулів більше не буде, — провадив кіт. — Плем'я має вдосталь їжі, а з наближенням відлиги невдовзі здобичі з'явиться більше: яйця та пташенята в гніздах.

Здавалося, Бурешуб хотів посперечатися, але зненацька спіймав миготливий погляд Студні та ледве помітне похитування голови. Тож кіт не охоче понурився перед Скелевидцем.

— Дуже добре.

Старий кіт пішов геть. Намагаючись розглядити своє скуйовжене на шиї хутро, Бурешуб звернувся до кошенят:

— Чи ви чемно поводитися сьогодні?

— Вони були дуже чемні, — відповіла йому Студня з теплотою в очах. — Чикулівка росте міцною та дужою, а Кедр напрочуд гарно стрибає.

— Ми полювали, — оголосила Чикулівка, показуючи хвостом на розкошланий жмутик пір'я. — Я спіймала трьох орлів!

— Ні, — заперечив Кедр. — Одного вбив я, інакше він тебе забрав би!

Студня з Бурешубом зирнулися.

— Здається, я не зумію їм пояснити, що вони матимуть окремі обов'язки, коли виростуть.

— Їм не треба вирішувати тепер, — повів Бурешуб, але замовк, коли Студня махнула хвостом

у бік Скелевидця, який досі перебував неподалік. Кіт зітхнув. — Вони навчаться, — з відтінком жалю в голосі пробурмотів батько кошенят. — Чи лишилася ще свіжина? Я зголоднів!

Коли Студня привела Бурешуба до нового кагату свіжини, до печери повернулися першаки зі своїми виховниками. Бурешубові кошенята застрибали долівкою печери, чіпляючись до них.

— Розкажіть нам про те, що надворі! — пискнула Чикулівка. — Ви вполювали якусь здобич?

— Я хочу вийти з печери, — додав Кедр.

Один із першаків жартома легенько штовхнув кошеня головою у плече.

— Ти надто малий. Орел проковтне тебе одним махом.

— Ні, не проковтне! Я битимуся з ним, — заявив Кедр, розпушуючи своє коричневе хутро.

Першак сміхотливо замуркотів.

— От би мені це побачити! Але тобі все одно доведеться почекати, поки тобі виповниться вісім повень.

— Мишаче лайно!

Скелевидець кілька ударів серця постояв, дивлячись на біганину першаків і кошенят, а потім повернувся до свого тунелю. Тільки-но наблизився, сіро-брунатна кішка звелася на лапи й підійшла до цілителя.

— Скелевидцю, мені треба з тобою поговорити. Старий смугастий кіт зиркнув на неї.

— Я сказав усе, що мав сказати. Ти це знаєш, Птахо. — Кішка не відповіла, просто стояла й чекала, доки старий кіт не зітхнув, промовивши: — Ходімо. Але не сподівайся від мене іншої відповіді.

Скелевидець попрямував у тунель, а Птаха рушила за ним. Галас молодих котів затихнув у них за спинами, а замість нього чулося тільки рівномірне крапання води.

Тунель вів до іншої, значно меншої печери. Шпилясте каміння здіймалося з долівки та звисало зі склепіння. Деякі гостроверхі камені впиралися один в один десь посередині, тож коти пробиралися крізь них, мов крізь кам'яний ліс. Вода стікала камінням і стінами печери, утворюючи великі калюжі. На водяній поверхні відбивалося тьмяне сіре світло, що просочувалося через зазублені тріщини в склепінні. Тут панувала тиша, якщо не зважати на звуки крапель і далекий гуркіт водоспаду, який тепер здавався тихим, немов шепіт.

Скелевидець повернувся обличчям до Птахи.

— То що?

— Ми вже говорили про це. Ти знаєш, що тобі давно слід обрати наступника.

Старий кіт огидливо пирхнув:

— Я ще маю час.

— Не кажи мені цього, — відповіла Птаха. — Моя мати була твоєю сестрою. Я достеменно знаю, скільки тобі сезонів. Тебе обрав серед інших кошенят попередній Цітель Племені, останній Провидець Шпилястих Каменів. Ти добре служив Племя, але не можеш сподіватися залишитися в ньому назавжди. Рано чи пізно тебе покличуть до Племені Вічного Полювання. Ти *мушиш* обрати наступника!

— Навіщо? — спитав Скелевидець так різко, що Птаха аж здригнулася. — Щоб Племя дали животіло, покоління за поколінням видряпувало своє життя із цих байдужих каменів?

Голос Птахи обурено затремтів.

— Але ж це наша *домівка*! Ми неодноразово відвойовували собі право жити тут! Ми в битвах захищали наші кордони від порушників, пам'ятаєш? — Вона підійшла ближче до Скелевидця та благально простягнула лапу. — Як можна зрадити наших предків, не зберігши те, що вони розпочали?

Скелевидець відвернув голову, у його очах щось спалахнуло, і Птаха збагнула, що він розповідає їй не все.

Цієї миті з-за хмари з'явилася тонка смужка нового місяця. Її сяйво пронизалося крізь отвір у склепінні печери й освітило одну з калюж, від чого її поверхня залилася сріблом. Скелевидець дивився на ту воду.

— Сьогодні новомісяччя, — пробурмотів він. — Ніч, коли Племя Вічного Полювання говорить зі мною з неба через відображення місяця у воді. Гаразд, Птахо-Що-Сідлає-Вітер. Обіцяю тобі, що цього вечора я шукатиму знаки.

— Дякую, — прошепотіла Птаха.

Ласкаво торкнувшись кінчиком хвоста Скелевидцевого плеча, вона тихенько подалася до виходу з печери.

— Нехай щастить, — нявкнула кішка, а тоді зникла в тунелі.

Коли вона пішла, Скелевидець ступив до краю калюжі й зазирнув у воду. Він підніс одну лапу та щосили стукнув нею об поверхню, розбивши відображення на блискотливі друзки, які замерехтіли й згасли.

— Я більше ніколи вас не слухатиму! — вичавлюючи кожне слово крізь зчеплені зуби, промо-